

DE BOZE MIER

‘Nee, nee, neeeeeeeee! Nu is het genoeg!’

De mier stopte bruusk en stampte met zijn zes pootjes hard op de grond. Hij liet de kolossale rijstkorrel van zijn rug glijden en ging in het gras zitten. Meteen ontstond achter hem een immense kettingbotsing van wriemelende mieren. De buit die ze op hun rug droegen, vloog in het rond, maar de boze mier keek amper op van het gegil en geroep achter hem. Hij zat met een rood aangelopen gezicht op de grond in het midden van de weg.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ Een kleine mier die een verkreukelde voelspriet had overgehouden aan de botsing, kwam voorzichtig dichterbij.

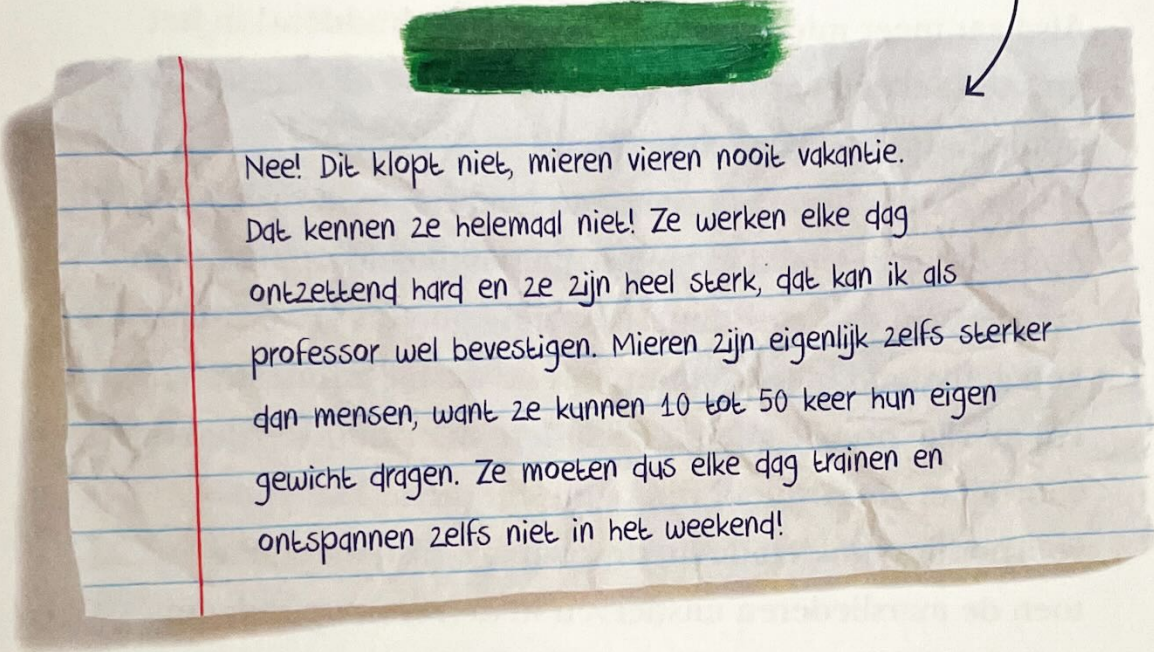
‘Ik ben het beu. Gewoon beu. Helemaal beu’, brieste de boze mier.

‘Oké...’ de stem van de andere mier klonk twijfelend. ‘Wat ben je precies beu? We doen toch niets bijzonders vandaag? We hebben zelfs geluk dat we zoveel heerlijk eten hebben gevonden. Het is een echte geluksdag!’

De kleine mier wipte van enthousiasme heen en weer. Hij leek daarbij even te vergeten dat hij voor een ontzettend boze mier stond.

‘Dat is het net. Dit is verschrikkelijk. Elke dag maar werken en werken. Sleuren en zeulen. Ik voel mijn rug niet meer. Ik

wil geen zware dingen naar het nest dragen en de poten van onder mijn lijf lopen. Ik wil rusten. Ik wil in een hangmat liggen. Ik wil dansen. Ik wil... ik wil... ik wil vakantie!

Nee! Dit klopt niet, mieren vieren nooit vakantie. Dat kennen ze helemaal niet! Ze werken elke dag ontzettend hard en ze zijn heel sterk, dat kan ik als professor wel bevestigen. Mieren zijn eigenlijk zelfs sterker dan mensen, want ze kunnen 10 tot 50 keer hun eigen gewicht dragen. Ze moeten dus elke dag trainen en ontspannen zelfs niet in het weekend!

Alle andere mieren deden geschrokken een paar passen achteruit. Dat bracht alweer een gigantische botsing op gang, want er stond intussen een grote hoop nieuwsgierige mieren in een kring om de boze mier.

Die keek onverschillig naar de puinhoop om zich heen en graaide verstrooid naar de rijstkorrel die naast hem in het gras lag. Hij nam een hapje.

Dat zorgde voor nog meer verontwaardiging en woede in de mierenhoop.

‘Dat mag helemaal niet! Je mag nog niet eten, eerst moet alles naar het nest en daar zullen de soldaten op bevel van de koningin alles eerlijk verdelen. Dat weet je toch, je bent een werkmier!’

‘Misschien wil ik dan wel helemaal geen werkmier meer zijn!’ De poten van de boze mier klapwiekten door de lucht, zijn gezicht was niet meer gewoon rood, het werd paars en er schoten wolkjes stoom uit zijn neusgaten.

Almaar meer mieren begonnen hoofdschuddend in het gras te zoeken naar hun buit en ze hielpen elkaar om alles opnieuw op hun ruggen te tillen.

De boze mier hoorde gesteun en gekreun toen de mieren opnieuw in het gelid gingen staan. Hij bleef koppig in het midden van de weg zitten, sloot zijn ogen en draaide zijn kop genietend in de richting van de warme zonnestralen. Hij merkte hoe de ene na de andere mier hem al zingend voorbijliep, maar hield zijn ogen stijf dicht. Met zijn voorpootjes omklemde hij de kostbare rijstkorrel. Pas toen de marsliederen uitstierven in de verte, opende hij voorzichtig zijn ogen. Hij was alleen.

De boze mier duwde de rijstkorrel een klein stukje opzij zodat hij tegen een lange grasspriet kon leunen en begon rustig te eten.

‘Het zijn allemaal losers’, fluisterde hij hoofdschuddend. ‘Heel hun leven rennen, sleuren en werken en waarvoor? Voor een koningin die hen niet ziet staan.’

Toen de rijstkorrel op was, aaide de boze mier voldaan over zijn bolle buik en kwam moeizaam overeind. ‘Lang geleden dat ik nog zo veel en zo rustig heb kunnen eten.’ Glimlachend rekte hij zich uit. ‘Tijd voor een dutje.’ Hij plooidde de grasstengel om en maakte de uiteinden aan

elkaar vast zodat hij een kleine hangmat kreeg. Met een kleine sprong ging hij erin liggen en viel in slaap. Zomaar in het midden van de dag. Hij was waarschijnlijk de allereerste werkmier ooit die een middagdutje deed.

Twee uur later werd hij wakker. Hij voelde zich gelukkiger dan hij ooit in zijn hele mierenleven was geweest. Hij rolde uit de hangmat en deed spontaan een beetje ochtendgymnastiek, hoewel het midden op de dag was. Daarna ging hij een eindje joggen door het gras. Niet omdat hij moest lopen, wel omdat hij er zin in had. Tijdens het lopen begon hij zachtjes in zichzelf te praten:

‘Als ik nu eens...’

‘Ja, dat is het...’

‘Dat zou echt geweldig zijn.’

‘Ik begin er meteen aan.’

De boze mier die vanmorgen de hele mierenoptocht in de war had gestuurd en die woedend en lui op de grond was gaan zitten, was bijna niet meer te herkennen. Hij kwam terug aan bij zijn zelfgemaakte hangmat en begon ontzettend hard te werken. Hij plooide grassprietten, sleepte takjes aan en bouwde er allerlei constructies mee, hij maakte een diepe put met zijn pootjes en legde stukjes bladeren langs de wanden van de put. Met een scherpe steen kerfde hij letters in een houten plankje en hing het op. Ten slotte pakte hij een klein takje en begon de grond te vegen. Hij wiste tevreden het zweet van zijn voorhoofd, toen hij in de verte voetstappen hoorde.

‘Daar was het ongeveer, majesteit, hij stopte ineens in het midden van onze mars. Er liggen zeker vierentwintig mieren in het ziekenhuis met gebroken poten, pijn aan hun rug en gekneusde voelsprietten. Allemaal doordat die boze mier zomaar ineens heel luid NEE riep.’

‘Dit is echt ongehoord, majesteit, dit moet echt zwaar bestraft worden!’

De boze mier hoorde de opgewonden stemmen naderen en voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Opeens was hij niet meer zo zeker van zijn fantastische plan. Wat als de koningin hem zou verbannen? Wat als ze zijn idee niet goed zou vinden? Wat als...

Het was te laat om weg te vluchten, want de grassprietten gingen uit elkaar en daar stond ze plotseling voor hem, de koningin.

'Dag koningin...', stamelde de boze mier en hij maakte een buiging.

De koningin zei niets en keek verbaasd naar de boze mier die voor haar stond. Hij klemde nog steeds het takje dat hij als bezem gebruikte stevig vast in zijn pootjes.

Toen gleden haar ogen over het houten bordje met in sierlijke letters WELKOM. De boze mier voelde hoe ze hem opzij duwde en enkele stappen naar voren deed. Ze keek verwonderd naar de grassprietjes, de torentjes van takken en de put met blaadjes.

'Wat heeft dit te betekenen?' vroeg ze bits aan de boze mier. De boze mier kromp ineem onder de priemende blik van de koningin en haar negen lijfwachten. Hij had spijt dat hij zo lui was geweest. Hij was het niet waard om een werkmier te zijn, hij was te bang om een antwoord te geven.

'De koningin vroeg je iets! Geef antwoord!' Een van de lijfwachten porde hard met zijn mierenspeer in de buik van de boze mier die verschrikt opsprong en bijna automatisch in marshouding ging staan.

Wat? Een soldaat met een speer? Wat denkt die schrijver wel! Soms zijn er in een groep mieren - een kolonie, zoals wij slimme wetenschappers dat noemen - inderdaad naast werkmieren ook soldaten, maar die vechten dus nooit hé! Dat zijn de gravers van de groep, onmisbaar om grote nesten te maken. Het enige wapen dat ze hebben zijn heel stevige kaken. Dus zeker geen speer, tss, wat een onzin!

'Dit is... dit is... dit is een mierenhotel', stamelde hij uiteindelijk.

'Een wat?' vroegen alle andere mieren tegelijk.

'Een mierenhotel', herhaalde de boze mier.

De koningin keek nog eens goed om zich heen. Ze wenkte de boze mier, die met knikkende knieën dichterbij kwam.

'Vertel', zei ze. 'Wat is dit allemaal?'

De boze mier wees aarzelend in het rond en begon te vertellen.

'Dit zijn de hangmatten voor de middagdutjes, hier is een open ruimte voor de ochtendgymnastiek en de yogasessies, daar is de bar met verse honing en nectar die ik 's morgens wil oogsten in de grote bloementuin...'

'En wat is dat daar?' De koningin wees naar de diepe put bedekt met blaadjes.

'Dat is het zwembad, koningin', stamelde de boze mier en hij keek naar de grond. 'Ik moet nog wachten op een stevige regenbui om het te vullen.'

Toen werd het stil.

De boze mier zette zich schrap voor de preek die hij zou krijgen. Hij vouwde zijn voorste pootjes al voorzichtig in de richting van zijn oren om die snel te kunnen beschermen, mocht de koningin heel hard gaan roepen.

Maar dat gebeurde niet.

'Interessant. Heel interessant.' De koningin stond met haar pootjes in haar zij om zich heen te kijken. Ze liep in de richting van de hangmatten en bekeek ze zorgvuldig.

Na een korte aarzeling ging ze met een sprong in een van de hangmatten liggen. Ze vouwde haar poten achter haar hoofd en sloot haar ogen.

De lijfwachten stonden als versteend en met open mond toe te kijken.

Ook de boze mier stond erbij en keek ernaar.

‘Hoeveel mieren kun je hier ontvangen?’ vroeg de koningin.

‘Euh, op dit moment een tiental, maar ik heb voldoende ruimte om uit te breiden als het een succes zou worden.’ De boze mier klonk aarzelend want hij voelde de verwijtende blikken van de lijfwachten in zijn rug priemen.

‘Dus als we een schema opstellen waarbij we elke dag honderd werkmieren een dagje vakantie geven in jouw mierenhotel, dan kan dat?’ De koningin lag nog steeds met haar ogen dicht heen en weer te wiegen in de hangmat.

‘Honderd werkmieren? Hij zegt toch net dat hij maar plek heeft voor tien, dat lukt hem nooit!’ Een van de lijfwachten schudde mopperend zijn kop.

De boze mier deed net alsof hij dat niet hoorde en liep naar de bar van zijn hotel.

‘Ja, dat kan zeker, mevrouw de koningin.’ Hij maakte snel een nectarsapje klaar, keerde terug naar de hangmat en gaf het drankje aan de koningin.

Die nam het glas een beetje wantrouwig aan, ze rook er even aan. Toen stak ze het rietje in haar mond en nam voorzichtig een heel klein slokje. Ze knikte goedkeurend en dronk het glas met een slurpend geluid helemaal leeg. Ze

veegde haar mond af en zei: 'Goed, ik geef de opdracht om een schema op te stellen. Zorg dat je vanaf morgen klaar bent om elke dag honderd mieren te ontvangen voor een dagje rust en ontspanning. Lukt dat?'

Een van de lijfwachten liet met een kletterend lawaai zijn speer vallen.

Maar de boze mier antwoordde onverstoord: 'Ik denk het wel, koningin, dat moet lukken.'

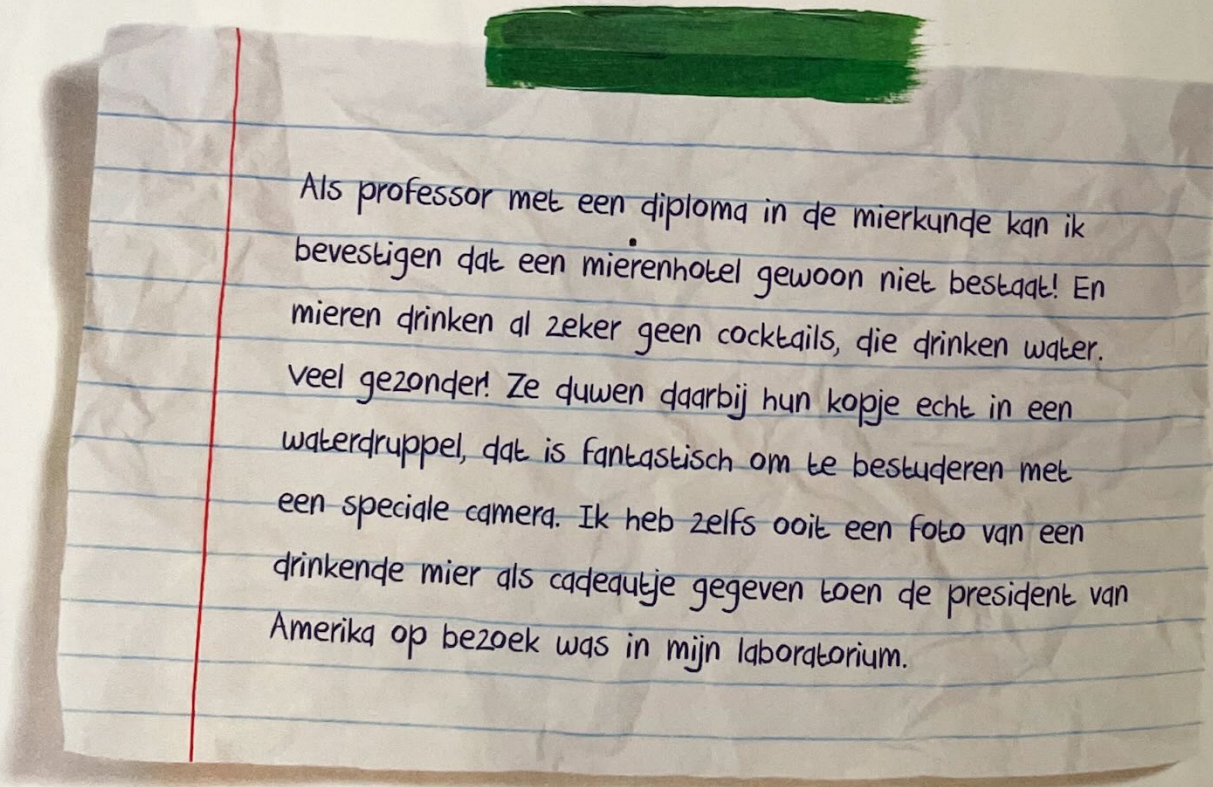

'Je gaat dan ook wel heel hard moeten werken, dat beseft je? Ben je zeker dat je dit aankunt? Want ik hoorde dat je een hele luie werkmier bent.' De koningin keek de boze mier streng aan.

De boze mier maakte een buiging en keek stralend weer op. 'Ja, koningin, het komt helemaal goed. Want ik ben geen luie mier. Ik wil best hard werken. Maar ik wil wel iets doen wat ik graag doe.'

De koningin was even stil. Toen gebaarde ze naar haar lijfwachten dat ze ook in een hangmat moesten gaan liggen. Ze gaf haar lege cocktailglas aan de boze mier en zei: 'Begin er dan maar aan. Voor iedereen zo'n lekker drankje graag.'

Als professor met een diploma in de mierkunde kan ik bevestigen dat een mierenhotel gewoon niet bestaat! En mieren drinken al zeker geen cocktails, die drinken water. veel gezonder! Ze duwen daarbij hun kopje echt in een waterdruppel, dat is fantastisch om te bestuderen met een speciale camera. Ik heb zelfs ooit een foto van een drinkende mier als cadeautje gegeven toen de president van Amerika op bezoek was in mijn laboratorium.